

Flammen som nesten sluknet

Andrea Røsberg Erlandsen
privatpraktiserende psykolog

Ikke ødelegg flammen til nyutdannede psykologer. Og til dere som er helt nye: Det er ikke dere det er noe galt med. Det er systemet.

Andrea Røsberg Erlandsen. Foto: Victoria Francisca.

Jeg ser med stolthet tilbake på den dagen jeg ble ferdig utdannet psykolog. Studiet var en skattekiste av kunnskap som jeg åpnet med entusiasme. Starten av arbeidslivet var noe jeg gledet meg til. Med den interessen jeg har for faget mitt, tenkte jeg at det skulle bli en opplevelse å arbeide i spesialisthelsetjenesten.

Det tok ikke lange stunden før jeg innså at new public management også har tatt over mitt kjære arbeidsfelt, som paradoksalt nok omhandler å se mennesker. Jeg har blitt møtt av kompetente kolleger som jeg trivdes med, men som fra mitt perspektiv også ble fanget i et urimelig system. Ledelsen snakket om tall for fristbrudd, antall konsultasjoner, økning i antall henvisninger. Når du egentlig sitter der som nyutdannet entusiast, er dette som å slukke den siste gnisten i det som i starten var et helt bål.

Ønsket om å hjelpe ble byttet ut med kampen for å sette grenser. Grensesetting er tungt når du vet at kollegaen på nabokontoret tar støyten.

Dekket over fristbrudd

Jeg var en del av et eget utredningsteam som jobbet godt for å dekke over alle fristbruddene. Etter to timer utredning hadde personen mottatt behandling innen «fristen» som politikere har gitt oss.

Jeg var en del av et eget utredningsteam som jobbet godt for å dekke over alle fristbruddene

Da kunne de vente en god stund til med å motta den faktiske behandlingen de var sendt til oss for å få, uten at dette fikk økonomiske konsekvenser. Jeg angrer veldig på at jeg fant meg i dette og ikke sa ifra.

Da jeg flyttet til en ny by, bestemte jeg meg for at dette ikke er noe jeg ønsker å fortsette med. Hamsterhjulet måtte stoppe å spinne. Og det er det en stor sorg i, for jeg trivdes veldig godt med å kunne bidra der det trengtes. De kloke kollegene mine lærte meg så mye på et halvår. Det er trist at jeg personlig måtte gi slipp på dette større fagmiljøet for å unngå utbrenthet, og for å kunne stå inne for behandlingen jeg ga. Så ja, jeg er altså en av dem som har gått over i privatpraksis. Her har min flamme fått vokse videre, med andre kompetente kolleger, fleksibilitet og friere (og evidensbaserte) rammer til å møte de jeg snakker med på min vei.

Jeg skjønner godt at det er spesialistflukt og misnøye for mange som arbeider i DPS. Når jeg ser tilbake på profesjonsstudiet, går jeg i meg selv og spør hva vi holder på med nå. Når ble kvantifisering av menneskehistorier greit for psykologer?

Jeg må også tørre

Det som er skummelt, er å dele når det ligger så mye frustrasjon, tristhet og sorg i det jeg har å si

Eller er det ikke greit, og vi løper fordi vi tenker vi må? Jeg er helt uenig i hvordan spesialisthelsetjenesten drives, og jeg undrer meg på hvilken retning utviklingen skal ta. Jeg håper at det forandrer seg, slik at jeg en dag har lyst til å komme tilbake og arbeide med folk som har et høyt symptomtrykk og funksjonssvikt – en kamp jeg gjerne skulle kjempet sammen med dem.

Når debatten ruller på NRK, og mennesker tør å snakke om hvor vondt det er å leve under fattigdomsgrensa, da tenker jeg at jeg også må tørre. Det inspirerer til å være ærlig på at tingenes tilstand er alt annet enn greit. På fellesprogrammet til spesialisering sa underviserne at vi snakker for lite. Vi er empatiske folk som ønsker å hjelpe andre, og da holder vi tilbake. Det som er skummelt, er å dele når det ligger så mye frustrasjon, tristhet og sorg i det jeg har å si. Jeg skulle så gjerne spesialisert meg, gått helsepsykologi eller nevropsykologi og fulgt min flamme. Det venter jeg med, til tilstandsbildet endrer seg.

Ikke ødelegg flammen til nyutdannede psykologer. Og til dere som er helt nye: Det er ikke dere det er noe feil med. Det er systemet.